

Na kávu na Pálavu

Rodina Džubanových namíchala pálavskou idylu z vůně kávy a rodinné sounáležitosti a vytvořila místo s mimořádnou přitažlivostí.

Vintage kávovar Gaggia America symbolizuje rodinný osud, kterým se stala káva, potažmo automaty na její výrobu. Z nápadu, který přišel ve správný čas na správném místě, vznikla prosperující rodinná firma.

Komorní prostor vybavený starožitným a masivním stylovým nábytkem vytváří dojem, že nejste v kavárně, ale že jste přišli k někomu domů

Mnich s šálkem kávy, jehož autorem je Jiří Slíva, se stal logem podniku

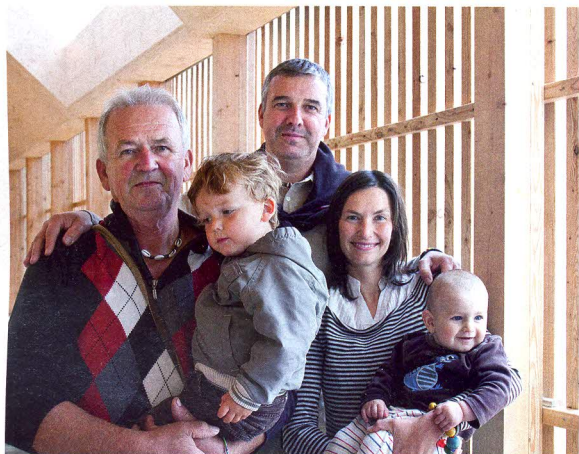

Kavárenské začátky

Faru v Klentnici, která pamatuje napoleonské války i panování Josefa II., si Radek a Petra Džubanovi vyhlédli při svých toulkách po Pálavě. V té době byl jejím majitelem kunsthistorik Jan Press, který začal dům rekonstruovat pro svoji pětičlennou rodinu. Když se Džubanovi od známých náhodou dozvěděli, že od svého záměru usadit se v Klentnici rodina upustila, věděli hned, že dům koupí. Faru sousedící s kostelem zasvěceným sv. Jiří poznáte podle barokního štítu zářícího do ulice. Džubanovi v citlivě rekonstrukci pokračovali. Odkryli fresky, repasovali dřevěné podlahy a nechali opravit empírová kamna. Historický prostor dovybavili stylovým kavárenským nábytkem a na nečekaném místě otevřeli podnik, kde se pod dozorem baristy Michala Křížky servírují vybrané kávové speciality. >

Bývalé chlívký, které k faře původně náležely, se proměnily v osobitě zařízený rodinný penzion

Tu a tam můžete na klenčnické faře narazit i na třetí generaci majitelů, která se tu zatím batolí při zemi

Kávová společnost

Spojení rodiny Džiubanových s kávou trvá bezmála dvacet let. Všechno začalo emigrací v létě 1989, kdy pan Džiuban starší zamířil se svou ženou a dcerou ve dvanáctsetrojtce přebudované na kempovací auto přes česko-rakouské hranice a syn Radek je o něco později následoval. Listopad 1989 rodina trávila v utečeneckém táboře, dodnes mají schované průkazy uprchlíků s datem 17. listopadu. Právě tady si v Květech přečetli článek o Karlu Štědrém, který u nás jako první začal pronajímat automaty na kávu. A pak se jim naskytlá příležitost koupit první repasovaný automat. Tak vznikla firma, která dnes vedle automatů provozuje také kavárnu a rodinný penzion v Klenčnici na Pálavě.

Penzion je zvenku opláštěný dřevěnými latěmi, které tvoří zároveň kompaktní i živou fasádu měnící se prouděním světla

„Kavárna a penzion pro nás představují zábavu, příležitost tvořit a radost z díla zároveň...“

Před dvěma lety otevřeli Džiubani v moravské Klenčnici kavárnu Fara, ke které letos přibyl i penzion. Rodinná historie spojená s kávou ale začala na podzim 1989 emigrací do Rakouska, kde otec se synem založili firmu na pronájem automatů na kávu, která operovala v Čechách a na Moravě. Až po pěti letech neustálé jezdění mezi Čechami a Rakouskem syna Radka unavilo a rozhodl se usadit v rodném Brně. Tady pro něj architekt Marek Štěpán postavil dům z betonu, skla a bambusu. Souznění s architektem, jehož hlavním oborem jsou sakrální stavby, přineslo i další spolupráci, tentokrát při rekon-

strukci klenčnické fary. Na otevření kavárny, díky níž se o neznámé moravské vsi začalo mluvit až v Praze, přirozeně navázala stavba rodinného penzionu, který architekt umístil do bývalých hospodářských budov. „Naše původní představa byla otevřít minikavárničku o pěti stolcích, aby měl tatínek zábavu. Představovali jsme si, že bude stát na zápraží s fajfkou a čas od času uvaří příchozím kávu,“ vzpomíná Radek Džiuban na nepříliš ambiciózní podnikatelský záměr motivovaný spíš láskou k Pálavě a ke kávě než vidinou zisku. Otevření podniku přimělo pana Džiubana staršího, aby se po téměř dvaceti letech vrátil zpátky domů. „Měl jsem radost, >

Penzion v Kletnici se od podobných rodinných projektů už na první pohled liší. Zvenku i uvnitř oceníte osobitý vklad architekta, kterého majitelé k realizaci přizvali. Výsledkem je nezaměnitelné prostředí, které se může stát součástí mimořádného zážitku.

Součástí každého z pěti pokojů je koupelna. Hosté si tu mohou objednat ubytování se snídaní.

Přitažlivost místa

Při rekonstrukci se v domě našla madona, která byla nejdříve považovaná za bezcennou, ale po použití skeneru se ukázalo, že se jedná o vzácnou dřevorezbu ze 13. století. Pojmenovali ji Klentnická madona. Její kopie se zanedlouho objeví ve farní zahradě vedle sochy sv. Jiří. Do sadu se Radek chystá zasadit staré krajové odrůdy moruší a mišpulí. „Během každoroční pouti se sem do pohraničí vracejí lidé, kteří tu před válkou prožili dětství, vzpomínají třeba, jak ve zdejších kostele ministrovali. Aby nikdo nemusel do kostela nahlížet nedůstojně klíčovou dírkou, nechali jsme sem nainstalovat mříž,“ říká Radek Džiuban, listuje famí kronikou a ukazuje nám pláněk vesnice z roku 1938, kde jsou očíslované domy se jmény jejich bývalých majitelů.

že jim můžu pomoci, že budu prospěšný,“ vzpomíná. Původní vidina kavárny, do níž jen občas zabloudí náhodní hosté, se ale brzy po otevření rozplynula. „I když mě Radek uklidňoval, že nám to tu půjde, nemohl jsem uvěřit, jak to od začátku fungovalo. Za pěkného počasí jsme dávali stoly i ven, zhruba každých čtrnáct dní sem o víkendech jezdily skupiny, pořádali jsme svatby,“ popisuje pan Džiuban senior překvapivý úspěch. Lidé ze vsi si navykli chodit do kavárny o sobotách a nedělích odpoledne, zastavovali se tu cyklisté projíždějící pálavskou krajinou i náhodní turisté. Stále více návštěvníků, kteří se tu občerstvili, tu chtělo zůstat.

Ve společenské místnosti objeví hosté knihovnu, jejíž obsah sestavila a prostřednictvím internetu a antikvariátů sehnala rodinná přítelkyně Karin Bučková

„Ve společenské místnosti ve staré škole bude kromě knihovny také zelená tabule a portrét Masaryka.“

Rostoucí poptávku po ubytování se Džiubanovi rozhodli vyřešit přebudováním původních chlívků a staré školy v útulné pokoje. I na obytné části se autorsky podílel architekt Marek Štěpán, který se tentokrát ve shodě s majiteli rozhodl pro moderní řešení kontrastní ke starosvětskému pojetí kavárny. Nová dřevostavba na starých základech si přesto přívětivostí a útulností s historickou částí nezadá. Použití surových přírodních materiálů – zejména dřeva, ale také hliněných zdí a betonových stěrek vyvolává v návštěvnících pocit, že se na krátký výjimečný okamžik stávají součástí přírody a krajiny, s níž penzion příjemně splývá. ●